

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.042/2020/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Maschefszy Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Maschefszy Etele) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. február 15. napján kelt 68.M.2380/2017/36. számú kiegészítő ítéletével kiegészített 2019. január 11. napján kelt 68.M.2380/2017/32. számú ítélete ellen az alperes 37. és 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül- meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg külön felhívásra a Magyar Állam javára 121.840 (egyszázhuszonegyezer-nyolcszáznegyven) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság a kiegészített ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a munkaviszony jogellenes megszüntetése okán kártérítésként elmaradt jövedelem címén 1.523.000 forintot. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 1.250 forint és 338 forint ÁFA perköltséget, az alperest pedig arra, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására az abban közölt időben és módon 91.380 forint eljárási illetéket az állam javára. Megállapította, hogy a feljegyzett eljárási illeték felperest terhelő részét az állam viseli.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a 2013. március 25. napján kötött munkaszerződéssel 2013. március 26. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesnél diszpécser munkakörben. A 2016. december 12. napján kelt munkaszerződésmódosítás alapján a felperes alapbére 129.000 forint.
- [3] A felperes munkaviszonya a 2017. augusztus 3. napján kelt munkáltatói felmondás szerint 2017. szeptember 7. napján szűnt meg azzal, hogy a nyugdíjas felperes felmondását a munkáltató a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 66. § (9) bekezdése alapján nem volt köteles indokolni.
- [4] A felperes és az alperesnél diszpécser munkakörben foglalkoztatott munkavállalók a 2017. július 31. napján kelt, az alperes vezetőségének címzett levelükben (a továbbiakban petíció) kérték 2017.

január 1. napjára visszamenőleges hatállyal a „szakmunkásokat megillető mindenkori minimálbér” biztosítását, valamint a szociális juttatások (munkaruha, védőfelszerelések) pótlását és a szükséges munkaeszközök biztosítását.

- [5] A diszpécserek szolgálati beosztását az alperes a tárgyhónapot megelőző hónap 25. napjáig készíti el. A felperes a 2017. augusztus hónapi „diszpécserek szolgálati beosztása” megnevezésű okiratban a teljes hónapra munkavégzésre beosztásra került.
- [6] Az alperes hirdetőtábláján 2017. július 31-i nappal pályázati felhívás került közzétételre diszpécser munkakör betöltésére.
- [7] Az alperes igazgatósága a 2017. június 1. napján megtartott igazgatósági ülésén a 16/2017. számú igazgatósági határozattal döntött arról, hogy P.N. elnök üzleti tárgyalásokat folytasson a füstelvezető ablakok, tetőkijáratok ajtó cseréje és a felvonók vész hívóinak cseréje céljából, egyúttal a diszpécser létszámát a feladatoknak megfelelően módosítsa.
- [8] Az alperes kezelésében lévő társasházak küldöttei a 2017. szeptember 27. napján megtartott küldöttgyűlés jegyzőkönyvkivonata szerint a 7/2017. (IX. 27.) sorszámú küldöttgyűlési határozattal döntöttek az alperes kezelésében lévő egyes társasházak liftjeinek felújításáról és az ehhez szükséges hitel felvételéről, illetve a közös költség emeléséről. Az alperes felújítási hitel igényét - figyelemmel arra, hogy a társasházak lakásainak egyes tulajdonosai jelezték, hogy a küldöttgyűlési határozatot megtámadják - az Hitelintézet a 2017. november 2. napján kelt tájékoztatása szerint elutasította.
- [9] Az alperes kezelésében lévő társasházakban a 2017. és 2018. évben a liftek felújítása és a felvonók vész hívóinak cseréje nem történt meg, a diszpécseri létszám feltöltésre került.
- [10] Az alperesnél 2017. július-augusztus-szeptember hónapokban határozott idejű munkaszerződés keretében diákok is elláttak diszpécseri feladatot oly módon, hogy egy diák 2017. július 3. napjától 2017. augusztus 31. napjáig és még egy diák 2017. július 3. napjától 2017. szeptember 30. napjáig állt az alperes alkalmazásában.
- [11] Az alperesnél 2017. július 31. napján a petíció benyújtásakor a diákokkal együtt tíz diszpécser dolgozott. Az alperes 2017. július 31. napját követően a felperes munkaviszonyát 2019. szeptember 7. napjával és J.I. diszpécser munkaviszonyát 2017. szeptember 27. napjával szüntette meg, valamint S.L. diszpécser 2017. október 5. napján maga mondott fel és munkaviszonya 2018. január 5. napján szűnt meg. A diszpécser munkakörben foglalkoztatott diákok munkaviszonya a határozott idejű munkaszerződésük lejártával megszűnt.
- [12] Az alperes 2017. július 26. napjától határozatlan idejű munkaszerződéssel diszpécserként alkalmazta B.S-t.
- [13] A felperes megtérült jövedelme általa elismerten 25.000 forint volt.
- [14] Az elsőfokú bíróság az ekként megállapított tényállás alapján a felperes keresetét részben alaposnak találta. A felperesnek az egyenlő bánásmód sérelmére alapított keresetét nem találta megalapozottnak, nem fogadta el a felperesnek az életkorára, mint védett tulajdonságára alapított érvelését. A Kúria Mfv.I.10.101/2016/4. számú ítélete alapján az alperesnek nem kellett megtartania az életkoron alapuló egyenlő bánásmód követelményét, mivel az Mt. 66. § (9) bekezdése maga teszi

lehetővé azt, hogy a nyugdíjas munkavállaló munkaviszonyát a munkáltató indokolás nélkül felmondással megszüntethesse.

- [15] A másodlagos keresetet megalapozottnak találta és megállapította, hogy a munkáltató a munkaviszony megszüntetése során a felmondás jogát visszaélészerűen gyakorolta. A munkáltató a petíció benyújtásától számított harmadik napon döntött a felperes munkaviszonyának a megszüntetéséről, mely időtartam rendkívüli rövidsége már önmagában megalapozhatja a benyújtott petíció és a felperes munkaviszonyának megszüntetése közötti ok-okozati összefüggés fennállását. Ez a tény önmagában azonban nem elegendő ahhoz, hogy a bíróság megállapíthassa a retorzió bekövetkezését.
- [16] Nem fogadta el az alperesnek a felperes munkaviszonyának megszüntetési okaként megjelölt átszervezésre vonatkozó hivatkozását. A bírói gyakorlat ugyan egységes a tekintetben, hogy az átszervezésnek nem kell befejezettnnek lennie ahhoz, hogy az átszervezés a munkavállaló munkaviszonyának megszüntetése jogszerű indoka legyen, azonban az átszervezésnek meg kell kezdődnie. A perbeli esetben még csak az átszervezés első lépését jelentő, az átszervezést elhatározó döntés meghozatalára került sor a 2017. június 1-jei igazgatósági döntéssel. Ehhez képest az átszervezés megvalósíthatóságának alapvető feltételét jelentő hitelfelvételi szándékról az alperes kezelésében lévő társasházak küldöttjei csak a 2017. szeptember 27. napján megtartott küldöttgyűlésen döntöttek és az alperes felújítási hiteligényének elbírálására is csak 2017. november 2. napján került sor a felújítási hiteligény elutasításával. Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes olyan időszakra vonatkozóan hivatkozik az átszervezésre, mint a felperes munkaviszonyának megszüntetése alapjául szolgáló indokra, amely időszakban még a reális esélye sem volt meg annak, hogy az átszervezés alapját jelentő liftfelújítás megkezdődjön. Önmagában egy-egy kivitelezővel folytatott tárgyalás nem szolgálhat az átszervezés tényleges megkezdésének alapjául és bizonyítékul. Az alperes semmilyen olyan tényleges korszerűsítést, felújítást nem valósított meg a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről való döntés időpontjáig, amely az átszervezésre hivatkozással jogszerűen megalapozta volna a felperes munkaviszonyának a megszüntetését.
- [17] Az átszervezésre való hivatkozást tovább gyengíti az a körülmény is, hogy az átszervezésről szóló 16/2017-es igazgatósági határozat meghozatala után a diszpécseri létszám tovább emelkedett azzal, hogy az alperes 2017. június 27. napjától diszpécser munkakörben határozatlan idejű munkaviszony keretében alkalmazta B.S-t, valamint az, hogy az átszervezéssel érintett diszpécserek egyikét sem tájékoztatta az átszervezés tényleges megkezdéséről, továbbá az is, hogy a petíció benyújtásának napjával diszpécser munkakörre irányuló hirdetés került közzétételre az alperes hirdetőtábláján. Megállapította továbbá, hogy életszerűtlennek tűnik egy olyan munkáltatói döntés, mely egy határozatlan idejű munkaviszonnyal rendelkező munkavállaló munkaviszonyát szünteti meg akkor, amikor a munkáltató az átszervezéssel érintett munkakörben diákokat rövid időtartamra határozott idejű munkaszerződéssel alkalmaz.
- [18] Egyebekben hivatkozott arra, hogy a meghallgatott tanúk egyike sem tett olyan nyilatkozatot, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló P.N. bármikor a petíció benyújtásával indokolta volna felperes munkaviszonyának megszüntetését, azonban K.L., az alperes igazgatóságának tagja a felperes nyilatkozata szerint az mondta „akkor ki vagytok rúgva mindannyian! Mit képzeltetek Ti?!?”, valamint azt, hogy „Én már nem tudok értetek semmit sem tenni, ki lesztek rúgva. Én már nem tudok a ... viaskodni”. S.L. tanú nyilatkozata szerint pedig „Egy-két hét után K.L. kérdezte tőlem, hogy tudom-e, hogy reggel nyolc órakor már ki voltunk rúgva. Én akkor találkoztam először K.L. személyesen. Azt nem mondta, hogy P.N. mondta volna, hogy ki vagyunk rúgva, de igazából ebben

a kérdésben az Igazgatóság dönt, aminek három vagy négy tagja van. Azt nem tudom pontosan, de az igazgatóságnak tagja a K.L., a P.N. és a F.S. is". K.L. a felperes állítását nem cáfolta, akként nyilatkozott, hogy azokra nem emlékszik, míg S.L. állítását tagadta, melyre figyelemmel az alperes nem cáfolta, hogy az alperes igazgatóságának tagja, K.L. a felperesnek nyilatkozatot megtette volna.

- [19] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésére egyetlen indok vezetett, az általa írt és az általa a munkáltatói jogkört gyakorló P.N. részére átadott petíció benyújtása az alperesnek.
- [20] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesi keresettel egyezően marasztalta az alperest azzal, hogy az általa elismerten megtérült 25.000 forintot levonásba helyezte, a felperes nyugdíja összegét pedig - mivel alperesnél fennállt munkaviszonya teljes időtartama alatt is nyugdíjban részesült - megtérült jövedelemként nem vette figyelembe.
- [21] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsősorban az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes a perköltségben való marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.
- [22] Álláspontja szerint érdemben helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor az egyenlő bánásmód követelményére alapított felperesi keresetet elutasította. A másodlagos kereseti kérelem elbírálása körében azonban hiteltérdemlő bizonyíték hiányában helytelenül állapította meg, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésére a petíció miatti retorzió, bosszú miatt került sor. A meghallgatott tanúk egyike sem tett erre vonatkozó nyilatkozatot. A joggal való visszaélés bizonyítása az arra hivatkozó felperest terhelte, ennek ellenére az elsőfokú bíróság az eljárás során olyan bizonyítást folytatott le, mintha alperest terhelte volna a kimentéses bizonyítás. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy önmagában az a tény, hogy a petíció benyújtása és a felperes munkaviszonyának felmondása között három nap telt el, nem elegendő a joggal való visszaélés megállapítására. Figyelmen kívül hagyta azonban azt a tényt, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésére azért ekkor került sor, mert felperes ezt megelőzően táppénzen volt, majd szabadságát töltötte.
- [23] Hivatkozott arra, hogy ugyan nem terhelte bizonyítási kötelezettség, ennek ellenére az átszervezés, a liftek vészhivíó rendszereinek korszerűsítését bizonyította. Ezen folyamatban lévő korszerűsítések és a felperes egészségi állapota adtak okot a felperes munkaviszonyának megszüntetésére.
- [24] K.L. felperes által állított kijelentéseit nem neki kellett cáfolnia, hanem a felperesnek kellett bizonyítania. Felperes állítását azonban semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá, de K.L. esetleges ilyen tartalmú kijelentései sem lennének alkalmasak a joggal való visszaélés bizonyítására, mivel ő a munkavállalók munkaviszonyának megszüntetéséről nem dönthet. A felperes hivatkozása szerint K.L. többszámban beszélt a diszpécserek kirúgásáról, azonban a többi, petíciót aláíró munkavállaló munkaviszonya nem került felmondásra.
- [25] Egyebekben hivatkozott arra, hogy a diszpécser munkakörben foglalkoztatott munkavállalók a petíció alapján 2017. év végén és 2018. január hónaptól béremelést kaptak, a diszpécser központ átalakítása 2019 tavaszára megtörtént. A tervezett átszervezés megvalósult, a diszpécseri munkakörben dolgozó egyes munkavállalók munkaviszonya megszüntetésre került.
- [26] A kereset összecszerűsége körében fenntartotta azon álláspontját, hogy felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget és mivel a felperes nyugdíjas kora ellenére munkaviszonya

helyreállítására irányuló kereseti kérelmet terjesztett elő, ezért azt az összeget is le kell vonni a keresetből, amit az adott helyzetben elvárhatóan megkereshetett volna. Felperes ezzel szemben újabb munkaviszonyt nem létesített, ezzel a kárának enyhítése érdekében semmilyen intézkedést nem tett. A másodfokú eljárás során csatolta a Közigazgatási szerv Foglalkoztatási Osztály kimutatását, miszerint a Munkáltató1 munkáltatónál épületgondnok munkakörben 2017. november 13-tól havi bruttó 161.250 forint, valamint a Munkáltató2 Bt. munkáltatónál intézményi takarító és kisegítő munkakörben 2017. november 20-tól havi bruttó 95.740 forint munkabérrel elhelyezkedhetett volna.

- [27] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a munkaviszony megszüntetésének egyetlen oka volt az általa átadott petíció. Álláspontja szerint az alperes által korábban hivatkozott átszervezéssel kapcsolatos felmondási indokot utóbb nem egészítheti ki azzal, hogy az egészségi állapota alapozta volna meg a felmondást. Az a tény pedig nem vehető figyelembe, hogy a munkáltató a petíció alapján munkaruházatot és béremelést biztosított, valamint, hogy a korábban tervezett átszervezés utóbb megvalósult, mivel ezek a körülmények a felmondás közlésekor még nem álltak fenn.
- [28] Az összecszerűséggel kapcsolatban előadta, hogy egy hetvenkét éves embertől nem várható el kárenyhítésként, hogy még munkát végezzen.
- [29] A fellebbezés nem alapos.
- [30] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy megítéléséhez szükséges mértékben feltárta, érdemi döntése helyes, indokaival azonban csak részben értett egyet.
- [31] Az Mt. 7. § (1) bekezdése alapján tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbitására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul vagy ehhez vezet.
- [32] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vonta vizsgálódási körébe az alperes által a felmondás indokául hivatkozott létszámcsoökkentésen alapuló átszervezés megvalósulását és állapította meg, hogy a perbeli időszakban a reális esélye sem volt meg annak, hogy az átszervezés alapját jelentő liftfelújítás megkezdődjön. Az alperes alaposan hivatkozott arra, hogy az átszervezés, illetve a létszámcsoökkentés megvalósulását nem kellett vizsgálni tekintettel arra, hogy a felmondásnak indokolást az Mt. 66.§ (9) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem kellett tartalmaznia. A másodfokú bíróság erre tekintettel az elsőfokú ítéletnek az átszervezés jogellenességével kapcsolatos megállapításait mellőzte.
- [33] A másodfokú bíróság ennek ellenére is egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján megállapítható, hogy a munkáltató a felmondás jogát visszaélésszerűen gyakorolta, mivel az arra vezethető vissza, hogy a felperes az általa hivatkozott petíciót megfogalmazta, és személyesen adta át a munkáltatói jogkört gyakorló P.N.-nek. Az a tény, hogy felperes a felmondás közlésekor nyugdíjasnak minősült, és a felmondást indokolni volt nem szükséges, nem mentesíti a munkáltatót az Mt. 7. § (1) bekezdése szerinti joggal való visszaélés tilalmának betartása alól.

- [34] A munkáltató joggal való visszaélésére a felmondást megelőző körülményekből lehet alappal következtetni. Az elsőfokú bíróság által beszerzett tanúvallomások alapján megállapítható, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló P.N., miután a felperes az általa megfogalmazott petíciót átadta részére, emiatt rövid időn belül indulatosan számonkérte az azt aláíró diszpécserket.
- [35] S.L. tanúként kifejezetten nyilatkozott, hogy a petíció átadását követően P.N.mérges lett, dühös volt az egész koncepcióért. Még aznap reggel 8 órakor be is hívta őt, megkérdezte, ezt hogy képzelik, és személyesen utalt a felperesre, hogy nyugdíjas. A tanú arról is beszámolt, hogy a későbbiekben K.L. igazgatósági tag kérdezte tőle, hogy tudja-e, hogy reggel nyolc órakor már ki voltak rúgva.
- [36] K.S. arról számolt be, hogy amikor P.N. behívatta, a petíció hangnemét és stílusát kifogásolta. A felperesre azért volt mérges, mert nem értette, hogy azt miért kellett megírni, miért fogalmazta meg és vitte be neki. P.N.reakciójából úgy gondolta, hogy ha ő írja meg a levelet, akkor ő ül a felperes helyén.
- [37] K.K. a többi tanú vallomását azzal egészítette ki, hogy a személyes beszélgetés során P.N. adta neki a petíció visszavonását tartalmazó nyilatkozatot, amit ő csak aláírt.
- [38] A másodfokú bíróság a tanúvallomások alapján egyetértett az elsőfokú ítélet azon megállapításával, hogy a felmondás indoka az volt, hogy a felperes a petíciót megírta és azt P.N. átadta. A tanúvallomásokból ugyanis arra lehetett következtetni, hogy a petíciót aláírók közül a felperes személye ezzel a magatartásával kiemelkedett, és emiatt a munkáltatói jogkörgyakorló a többiekhez képest külön is neheztelt a felperesre. Erre utal az a körülmény is, hogy míg a többi diszpécser személyesen kérte számon az aláírásuk miatt, illetve esetükben kezdeményezte a petíció visszavonását, addig a felperes volt az egyetlen, akivel személyesen nem egyeztetett a petícióról. Ebből pedig arra lehet következtetni, hogy a petíciót megfogalmazó és átadó felperest tartotta felelősnek annak előterjesztéséért. S.L. és K.L. is megerősítették azt a tényt, hogy P.N. tisztában volt azzal, hogy a felperes nyugdíjas munkavállaló, így a felmondását indokolni sem szükséges. Ezen körülmények között kellett tehát értékelni azt a tényt, hogy a felperes felmondását a petíció benyújtását követő három nappal közölte a munkáltató, és ebben a rövid időszakban kizárólag a felperes munkaviszonya került megszüntetésre.
- [39] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§-a alapján a rendelkezésre álló bizonyítékokat a maguk összességében kell értékelni, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint K.L.tanúként tett nyilatkozata is jelentős. Nem értett egyet az alperessel abban, hogy mivel ő nem munkáltatói jogkörgyakorló, ezért a felmondás valódi indokával kapcsolatban ne lehetne tudomása. K.L. ugyanis az igazgatóság tagja, P.N-nel pedig olyan közeli munkakapcsolatban volt, hogy a felmondás körülményei attól függetlenül is a tudomására juthattak, hogy az erre vonatkozó döntést nem neki kellett meghoznia. A felperes és S.L. tanú is úgy nyilatkozott, hogy K.L.felmondás közlésének időszakában arra utaló kijelentéseket tett, ami a felmondás visszaélésszerű jellegét támasztja alá. A K.L-nek tulajdonított kijelentések pedig nem a saját, hanem P.N. döntésére vonatkoztak. Az elsőfokú bíróság a per tárgyalásán tanúként meghallgatott K.L.-t nyilatkoztatta a terhére megfogalmazott kijelentésekről, aki nem tagadta, hogy ilyet mondott, csak azt állította, hogy azokra nem emlékszik. Amikor pedig az elsőfokú bíróság szembesítette az alig egy évvel korábban tett írásbeli nyilatkozatával, amiben határozottan tagadta a felperes által neki tulajdonított kijelentéseket, arra is úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik, hogy azt miért tette. Mindezen körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a perbeli időszakban a felperes és S.L. által előadott kijelentések elhangoztak K.L-től, ami szintén a felmondás visszaélésszerű jellegére utal.

- [40] Nem volt alapos az alperesnek a kereset összecszerűségével kapcsolatos fellebbezési érvelése sem. A per során az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének elmulasztása folytán milyen jövedelemtől esett el. A munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség megítélésakor az adott munkavállaló körülményeit is figyelembe kell venni, így életkorát, egészségi állapotát, családi és lakóhelyi körülményeit (BH2020.119.). A felperes azzal érvelt, hogy 72 éves korára tekintettel nem várható el, hogy újabb munkát keressen, míg az alperes többször hivatkozott a felperes megromlott egészségi állapotára, sérvműtétjére, szívproblémájára. Nem volt tehát elegendő a munkáltató azon hivatkozása, hogy a felperes - visszahelyezési kérelmére tekintettel - önmagát munkaképesnek tartja, hanem a kárenyhítési kötelezettség tekintetében azt kellett kimutatnia, hogy életkorát és egészségi állapotát is figyelembe véve milyen elvárható munkavégzéssel, milyen jövedelemre tehetett volna szert.
- [41] A rendelkezésre álló munkaszerződés, munkaköri leírás és működési szabályzat azt támasztja alá, hogy a felperes által ellátott diszpécser munkakörbe tartozó feladatok nehéz fizikai igénybevétellel nem jártak. A felperes munkakörének lényege, hogy a diszpécserközpontban a hibajelzések fogadására rendelkezésre állt, hibajelzés esetén pedig a hiba felmérése után az illetékes hibaelhárítási munkatársat, szükség esetén mentőt, rendőrt, tűzoltót kellett értesítenie. A munkaszerződésben a felek kifejezetten megállapodtak a munkakör készenléti jellegében, figyelemmel az Mt. 91.§-ában rögzített feltételek fennállására (a munkavállaló a feladatainak jellege miatt - hosszabb időszak alapulvételével - a rendes munkaidő legalább egyharmadában munkavégzés nélkül áll a munkáltató rendelkezésére, vagy a munkavégzés - különösen a munkakör sajátosságára, a munkavégzés feltételeire tekintettel - a munkavállaló számára az általánoshoz képest lényegesen alacsonyabb igénybevétellel jár). A felperes ebbe a számára kedvező munkakörbe kérte visszahelyezését, ezért a kárenyhítési kötelezettség teljesítése körében még a felperes visszahelyezési kérelme mellett sem elvárható, hogy az egészségi állapotától és életkorától függetlenül bármilyen munkát elvállaljon.
- [42] Az alperes a másodfokú eljárás során csatolta a Közigazgatási szerv Foglalkoztatási Osztály kimutatását, miszerint a felperes a Munkáltató1 munkáltatónál épületgondnok munkakörben 2017. november 13-tól havi 161.250 forint, valamint a Munkáltató2 Bt. munkáltatónál intézményi takarító és kisegítő munkakörben 2017. november 20-tól havi 95.740 forint munkabérrel elhelyezkedhetett volna. Az alperes azt azonban nem igazolta, hogy a fenti munkakörök betöltése esetén a felperesnek pontosan milyen munkaköri feladatokat kellett volna ellátnia, és azok hogyan feleltek volna meg a felperes életkorának, egészségi állapotának. Az általános élettapasztalat szerint ugyanis mind az épületgondnok, mind a takarító munkakörben előfordulhatnak az alperesi diszpécser munkakörhöz képest lényegesen nagyobb fizikai igénybevétellel járó feladatok. Az alperes csupán állította, hogy a felperes az általa kimutatott munkakörök ellenére nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, azt azonban nem bizonyította, hogy a felperes a körülményeire tekintettel ezek betöltésére alkalmas volt. A másodfokú bíróság erre figyelemmel a bizonyítatlanság következményeit az alperes terhére értékelve mellőzte a felperes mulasztására tekintettel kimutatott összegek levonását.
- [43] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az alperes fellebbezését sem jogalapjában, sem az összecszerűség kérdésében nem találta megalapozottnak, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [44] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint megállapított fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az alperes viseli.

Budapest, 2020. június 11.

dr. Orosz Andrea s.k.. Asbóth Balázs s.k.. Laczó Adrienn Lilla s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó